

Arrest

nr. 197 954 van 15 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Kerkstraat 38
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2005 diende verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 3 mei 2005 diende verzoeker onder een andere naam een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 24 mei 2005 verklaarde de gemachtigde de eerste aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 8 augustus 2005 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*). Deze beslissing werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 september 2005 bevestigd. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State, die bij arrest van 25 maart 2010 met nummer 202.360 het beroep verwierp.

Op 20 juli 2006 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

Op 4 december 2006 nam de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen een beslissing tot niet-inoverwegingname van de tweede aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State, die het beroep bij arrest van 1 oktober 2009 met nummer 196.561 verwierp.

Op 19 december 2006 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

Op 8 november 2007 verklaarde de gemachtigde deze derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen onontvankelijk. Diezelfde dag nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 oktober 2009 vroegen de Nederlandse autoriteiten een terugname van verzoeker aan België.

Op 15 oktober verklaarden de Belgische autoriteiten zich akkoord met het terugnameverzoek.

Op 10 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 24 maart 2010 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 17 november 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ongegrond. Diezelfde dag nam de gemachtigde ook nog een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 januari 2012 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding en beslissing tot terugleiding naar de grens.

Op 26 mei 2012 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In juni 2012 maakte verzoeker zijn huwelijksplannen kenbaar aan de stad Antwerpen met Mw. A.S.J.K. van Nederlandse nationaliteit.

Op 11 juni 2012 verstrekte de procureur des Konings een negatief advies aan de ambtenaar van de burgerlijke stand. Hierin wijst de procureur onder meer op partnergeweld, meer bepaald dat reeds 4 processen-verbaal zijn opgesteld omdat Mw. A.S.J.K. het slachtoffer was van geweld door verzoeker.

Op 30 juli 2012 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken.

Op 23 januari 2013 is verzoeker vervolgens een huwelijk aangegaan met Mw. A.S.J.K. in Nederland.

Op 24 januari 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Nederlandse echtgenote.

Op 18 juli 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing vormt de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.01.2013 werd ingediend door:

Naam: [...]

Voorna(a)m(en): K. L

Nationaliteit: Indiaase

Geboortedatum: [...]1982

Geboorteplaats: N.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] OOSTENDE

om de volgende reden geweigerd:

Op 24 januari 2013 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een aanvraag tot vestiging ingediend door de heer K. L. X., geboren op [...]1982 van Indiaase nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 23.01.2013 werd afgesloten met mevrouw A. S. J. K., geboren te P. op [...]1964, van Nederlandse nationaliteit.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte overgemaakt, opgesteld te Rotterdam op 23.01.2013. Op 24.01.2013 werd een bijlage 19ter (bewijs van de aanvraag tot vestiging) afgeleverd en op 30.01.2013 een immatriculatieattest uitgereikt.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep met worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 18 van het wetboek van internationaal privaatrecht de wetsonduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Overwegende dat het feit dat de echtgenoten naar Nederland gaan om in het huwelijk te treden enkel tot doel heeft te ontsnappen aan de toepassing van het door het wetboek van internationaal privaatrecht aangewezen recht.

Dat de intentie duidelijk wordt aangetoond door de volgende feiten:

Overwegende dat betrokkene reeds in juni 2012 gevraagd om in het huwelijk te treden met mevrouw A. S. J. K. te Antwerpen. De ambtenaar van burgerlijke stand van Antwerpen vroeg op 11 juni 2012 aan de Procureur des Konings te Antwerpen.

Op 30 juli 2012 heeft de Procureur het voorgenomen huwelijk geweigerd.

Betrokkene heeft geen beroep aangetekend tegen deze weigering. Hij is daarentegen op 23 januari 2013 gaan huwen in Nederland.

Op 24 januari 2013 heeft de ambtenaar van burgerlijke stand van Oostende geweigerd dit huwelijk over te schrijven.

Op basis van voornoemde feiten weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen de heer K. L. en mevrouw K. afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve niet in aanmerking genomen en het immatriculatieattest ingetrokken, aangezien de wetsonduiking zoals voorzien in artikel 18 van wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Op 10 februari 2014 bracht de procureur des Konings ook voor het in Nederland afgesloten huwelijk een negatief advies uit met verwijzing naar het negatief advies van 11 juni 2012 met daarenboven een verwijzing naar bijkomend zeer agressief partnergeweld ten aanzien van Mw. A.S.J.K.

Op 27 februari 2014 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de buitenlandse huwelijksakte te erkennen en over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna verkort het BUPO-verdrag), van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal privaatrecht (hierna verkort het WIPR) en van artikel 146*bis* van het BW.

Verzoeker citeert een deel van de bestreden beslissing en stelt dat artikel 12 van het EVRM inhoudt dat mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht hebben te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. Hij citeert eveneens de inhoud van artikel 23 van het BUPO-verdrag, van artikel 27 van het WIPR en van artikel 146*bis* van het BW. Verzoeker en zijn echtgenote zouden wel degelijk een duurzame levensgemeenschap tot stand willen brengen en zijn gehuwd. Hij stelt een geldige buitenlandse huwelijksakte aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te hebben voorgelegd, maar dat de bestreden beslissing alsnog het visum gezinshereniging zou weigeren. Bijgevolg zouden de voormelde bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing verzoeker geenszins verhindert om te huwen. Hij is namelijk gehuwd in Nederland op 23 januari 2013. Het feit dat de huidige bestreden beslissing geen gezinshereniging wil toestaan op grond van dit huwelijk, raakt niet aan het feit dat verzoeker wel gehuwd is. Verzoeker stelt immers ook verkeerdelijk dat het thans om een weigering van een visum met het oog op gezinshereniging zou gaan.

Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt niet. Verzoeker ontwikkelt het middel wat betreft artikel 23 van het BUPO-verdrag niet in andere zin, zodat ook geen schending van deze verdragsbepaling blijkt.

Waar verzoeker stelt dat een geldige buitenlandse huwelijksakte werd voorgelegd en het visum gezinshereniging wordt geweigerd, ligt thans geen weigering van een visum voor.

Verzoeker beweert dat hij met zijn echtgenote een duurzame levensgemeenschap wil tot stand brengen en lijkt daarmee aan te geven dat artikel 146*bis* van het BW zou geschonden zijn. Dienaangaande merkt de Raad op dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten in deze materie. De wetgever heeft dienaangaande een beroep opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich door de gemachtigde, noch over de vraag of thans een schijnhuwelijk voorligt of niet daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR openstaat bij de familierechtbank.

De Raad kan bijgevolg bij gebreke aan rechtsmacht geen schending vaststellen van artikel 146*bis* van het BW.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet.

In de toelichting van het middel wijst verzoeker er opnieuw op dat het “visum voor gezinshereniging” wordt geweigerd. Hij geeft aan dat op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet hij als een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd, nu hij gehuwd is met Mw. A.S.J.K. van Nederlandse nationaliteit en dat hij een geldige buitenlandse huwelijksakte aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Oostende heeft voorgelegd. Hij wijst op de reële echtelijke band met zijn echtgenote, op het feit dat ze samenwonen en een duurzame levensgemeenschap zouden vormen.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet toelicht op welke wijze artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing wordt geschonden, zodat dit middelonderdeel

onontvankelijk is. Ten overvloede blijkt dat het thans om een gezinshereniging gaat met een Nederlandse dame, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bovendien niet relevant is.

Opnieuw heeft verzoeker verkeerd voor dat de huidige bestreden beslissing een weigering van een visum betreft met het oog op gezinshereniging.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§1 [...]

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Het is echter evident dat vooraleer verzoeker zich kan beroepen op zijn huwelijk met een Nederlandse onderdaan, dit huwelijk door de gemachtigde moet erkend worden, hetgeen *in casu* niet het geval is. Zoals *supra* gesteld heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden aangenomen.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in zijn bestreden beslissing stelt:

[...]

Terwijl overeenkomstig artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestuurshandelingen van de besturen moeten -worden gemotiveerd; dat overeenkomstig artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat (de opgelegde motivering in "de akte) afdoende moet zijn;

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid;

Dat de motivering afdoende is in de mate dat zij de beslissing kan verantwoorden;

Dat overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet de administratieve beslissingen met redenen moet worden omkleed;

Dat verzoeker in juni 2012 aan de ambtenaar voor burgerlijke stand te Antwerpen vroeg om in het huwelijk te treden met mevrouw A.S.J.K.; dat in de bestreden beslissing vermeld werd dat op 30 juli 2012 de procureur het voorgenomen huwelijk heeft geweigerd; dat de Procureur geen bevoegdheid heeft om een voorgenomen huwelijk te weigeren; dat deze bevoegdheid behoort tot de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen;

Dat verzoeker op 23.01.2013 in Nederland is gehuwd; dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat op 24.01.2013 de ambtenaar van burgerlijke stand van Oostende geweigerd heeft dit huwelijks over te schrijven; dat er op heden helemaal geen weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand van de stad Oostende betekent is; dat verzoeker ook niet in kennis is gesteld van enige weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Oostende;

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen; dat de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden dient te zijn;

Dat de bestreden beslissing van 18.07.2013 van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, voor Maatschappelijke Integratie en voor Armoedebestrijding aldus niet juist gemotiveerd is;

Dat men niet inziet hoe de toepassing van de toepasselijke rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft kunnen leiden;

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, voor Administratieve Integratie en voor Armoedebestrijding in de bestreden beslissing aldus artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Dat het middel ernstig is."

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsplicht dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing niet juist werd gemotiveerd. Bovendien zou men niet kunnen inzien hoe de toepassing van de toepasselijke rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft kunnen leiden. Hij wijst erop dat de procureur niet bevoegd is het voorgenomen huwelijk te weigeren, gezien enkel de ambtenaar van burgerlijke stand hiertoe bevoegd is. Hij wijst er verder op dat hij geen kennis heeft van de beslissing van 24 januari 2013 waarbij de ambtenaar van burgerlijke stand van Oostende het huwelijk zou hebben geweigerd over te schrijven. Hij stelt dat er helemaal geen sprake is van een weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand van Oostende of dat verzoeker hier in ieder geval niet in kennis over is gesteld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft geweigerd omdat de gemachtigde wetsontduiking in de zin van artikel 18 van het WIPR meent te kunnen vaststellen en er volgens hem sprake is van manifeste fraude. Hij wijst erop dat verzoeker reeds in juni 2012 in Antwerpen had gevraagd om in het huwelijk te treden met Mw. A.S.J.K., dit huwelijk werd geweigerd en dat verzoeker heeft nagelaten tegen deze beslissing beroep aan te tekenen om daarentegen op 23 januari 2013 te gaan huwen in Nederland. De gemachtigde meent daarom dat er sprake is van fraude en weigert het huwelijk te erkennen.

De Raad meent vooreerst dat op grond van die motieven verzoeker voldoende duidelijk kan begrijpen waarom hem het verblijf van drie maanden wordt geweigerd. Waar verzoeker erop wijst dat verkeerdelijk wordt vermeld dat op 30 juli 2012 de procureur het voorgenomen huwelijk in Antwerpen heeft geweigerd

en dat de procureur geen bevoegdheid heeft om een huwelijk te weigeren omdat die bevoegdheid toekomt aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, heeft hij een punt maar betreft dit klaarblijkelijk materiële vergissingen waarvan verzoeker bovendien kennis heeft. Er blijkt immers uit het administratief dossier dat op 11 juni 2012 de procureur des Konings te Antwerpen het advies niet werd gevraagd maar door hem een negatief advies op die datum werd gegeven. Daarnaast is het wel degelijk niet de procureur maar de ambtenaar van de burgerlijke stand die op 30 juli 2012 het voorgenomen huwelijk heeft geweigerd. Bovendien blijkt dat verzoeker hiervan in kennis werd gesteld, zodat hij thans bezwaarlijk kan voorhouden niet te begrijpen waarop de bestreden beslissing steunt. Verzoeker betwist ook niet hiertegen geen beroep te hebben ingediend en vervolgens dan maar in Nederland het huwelijk te hebben afgesloten. Het feit dat de gemachtigde dit een vorm van fraude acht en daarom het huwelijk weigert te erkennen, lijkt de Raad wel degelijk rationeel verantwoord, draagkrachtig gemotiveerd en dus niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoeker er nog op wijst dat de gemachtigde verkeerdelijk heeft gemotiveerd dat de ambtenaar van de burgerlijke stand in Oostende op 24 januari 2013 geweigerd heeft het huwelijk over te schrijven, stelt de Raad zich de vraag naar het actueel belang van dit element nu uit de gegevens van het dossier blijkt dat ondertussen inderdaad op 27 februari 2014 deze ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende heeft geweigerd de buitenlandse huwelijksakte te erkennen en over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Die weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand herneemt trouwens het negatief advies van de procureur des Konings van 11 juni 2012 waarop wordt gezinspeeld in de bestreden beslissing. Bovendien blijkt ten overvloede uit de verklaringen van de raadsman van verzoeker ter zitting dat hij deze beslissing heeft aangevochten bij de familierechtbank, maar dat de familierechtbank de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft bevestigd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet en er blijkt geen actueel belang bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of bij de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker licht niet toe op welke wijze de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, zodat dit middelonderdeel ook onontvankelijk is.

Het derde middel is deels ongegrond en deels onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES